

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 listopada 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt V Kzw 1069/14,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Olkuszu

z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II Ko 2451/13,

1. oddala kasację;

**2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10 (k. 84 akt II K 963/10), G. B. został uznany za winnego zakwalifikowanych jako ciągi przestępstw czynów z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k., za które wymierzono mu jedną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat (pkt 1 i 2) oraz karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (pkt 1). Ponadto Sąd Rejonowy oddał G. B. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (pkt 3) oraz orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez uiszczenie kwoty 600 zł na rzecz pokrzywdzonego A. G. (pkt 4). Wyrok zawierał ponadto rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt 5). Wobec braku zaskarżenia, wyrok ten uprawomocnił się z dniem 5 lutego 2011 r.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie, sygn. akt III Kop 143/12, wydał europejski nakaz aresztowania (dalej: „ENA”) wobec skazanego G. B. (k. 78 akt III Kop 143/12, II K 963/10). Nakaz ten nie obejmował jednak ww. sprawy Sądu Rejonowego w Olkuszu o sygn. akt II K 963/10.

W dniu 9 maja 2014 r. G. B. został zatrzymany na terenie Wielkiej Brytanii, a w dniu 5 czerwca 2014 r., na podstawie ww. ENA, przekazany do Polski (k. 53-54 akt III Ko 2451/13, II K 963/10).

Postanowieniem z dnia 17 września 2014 r., w związku z informacją o ponownym skazaniu G. B. (prawomocne skazanie na terytorium Wielkiej Brytanii orzeczeniem Luton & South Bedfordshire Magistrates’ Court z dnia 23 sierpnia 2013 r. w sprawie 13/1055/69472U) Sąd Rejonowy w Olkuszu, na podstawie art. 75 § 2 k.k., zarządził wobec G. B. wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10 (k. 62 akt III Ko 2451/13, II K 963/10).

Po rozpoznaniu osobistego zażalenia skazanego, postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r., Sąd Okręgowy w Krakowie, V Kzw 1069/14, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy (k. 80 akt III Ko 2451/13, II K 963/10).

Z uwagi na brak objęcia sprawy II K 963/10 Sądu Rejonowego w Olkuszu ENA wydany wobec G. B., nie było możliwe wykonanie zarządzonej kary pozbawienia wolności. Z uwagi na powyższe, na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Olkuszu, w sprawie o sygn. akt Wp 199/14, II Ko 2451/13, na podstawie art. 607e § 3 pkt 6 k.p.k. zwrócił się do skazanego o wyrażenie zgody

na wykonanie kary orzeczonej w sprawie II K 963/10 Sądu Rejonowego w Olkuszu. Skazany nie wyraził jednak takiej zgody (k. 93 akt Wp 199/14, II K 963/10).

W związku z brakiem zgody G. B. na zrzeczenie się prawa do korzystania z ochrony wynikającej z zasady specjalności, o której mowa w art. 607e § 1 k.p.k., Sąd Rejonowy w Olkuszu, za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Krakowie (postanowienie z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Kop 40/15), zwrócił się do organu państwa przekazującego, tj. City of Westminster Magistrates' Court w Londynie, o „wyrażenie zgody na wprowadzenie do wykonania kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności” ze sprawy o sygn. II K 963/10 Sądu Rejonowego w Olkuszu (k. 107 akt Wp 199/14, II K 963/10). Następnie, z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 15 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Olkuszu, sygn. akt Wp 199/14, II K 963/10, zawiesił postępowanie w zakresie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10 (k. 110 akt Wp 199/14, II K 963/10).

W dniu 23 września 2016 r. organ sądowy państwa wykonania ENA wyraził zgodę na rozszerzone ściganie objęte wnioskiem w sprawie III Kop 40/15, czyli także na wykonanie kary w sprawie II K 963/10 Sądu Rejonowego w Olkuszu (k. 245, 258. 264-265 akt Wp 199/14, II K 963/10).

W dniu 28 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Olkuszu postanowił podjąć postępowanie wykonawcze wobec skazanego G. B. w zakresie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10, zawieszone postanowieniem Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt Wp 199/14 (k. 308 akt Wp 199/14, II K 963/10).

Prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt V Kzw 1069/14, utrzymujące w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II Ko 2451/13, którym zarządzono wobec G. B. wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10, zostało zaskarżone, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., kasacją Rzecznika Praw Obywatelskich. Skarżący zaskarżył ww. postanowienie w całości i zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 433 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na tym, że Sąd Okręgowy w Krakowie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia nie uchylił zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy zapadło ono z rażącym naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 607e § 1 i 2 k.p.k. poprzez zarządzenie, wobec G. B., wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10, pomimo że wyrok ten nie stanowił podstawy przekazania skazanego do Polski, na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania (dalej: ENA), wydanego przez Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie ozn. sygn. akt III Kop 143/12, a skazany nie wyraził zgody na zrzeczenie się korzystania z zasady specjalności, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą”. Skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu II instancji oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego w Olkuszu i umorzenie postępowania wykonawczego co do G. B., w oparciu o treść art. 15 § 1 k.k.w.”. W uzasadnieniu kasacji wskazano, że w dniu 4 czerwca 2021 r. G. B. rozpoczął wykonywanie kary 2 lat pozbawienia wolności, zarządzonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II Ko 2451/13 (II K 963/10), orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10 (k. 329 akt Wp 199/14, II K 963/10). Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania ww. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt IV KK 450/21, nie uwzględnił wniosku o wstrzymanie wykonania ww. kary 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Najwyższy ustalił, że zarządzona do wykonania kara 2 lat pozbawienia wolności, orzeczona wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10, została następnie objęta karą łączną orzeczoną w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 325/17 (k. 101 akt II K 963/10). Wyrokiem tym orzeczono wobec G. B. karę łączną w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok łączny uprawomocnił się z dniem 15 grudnia 2017 r. (k. 106 akt II K 963/10). Jednocześnie z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności (system NOE.SAD) wynikało, że kara łączna 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności, wymierzona G. B. ww. wyrokiem łącznym, została przez niego w całości wykonana z dniem 4 czerwca 2020 r. (początek kary w dniu 11 czerwca 2015 r., wynikający z zaliczenia wykonania kary ze sprawy II K 360/15 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, również objętej przedmiotowym wyrokiem łącznym) – k. 12-17 akt SN o sygn. IV KK 450/21.

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 3 listopada 2022 r. przedstawiciel Rzecznika Praw Obywatelskich podtrzymał zarzut kasacji i jej uzasadnienie, natomiast prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymując w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Olkuszu dopuścił do uprawomocnienia się orzeczenia, którego wydanie było niedopuszczalne ze względu na konieczność respektowania ochrony skazanego wynikającej z zasady specjalności.

Zarządzenie wobec G. B. wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Olkuszu z dnia 10 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 963/10, pomimo, że wyrok ten nie stanowił podstawy przekazania skazanego do Polski na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, nie stanowiło rażącego naruszenia art. 607e §§ 1 i 2 k.p.k. i nie skutkowało zaistnieniem bezwzględnej podstawy odwoławczej z następujących powodów.

Zgodnie z art. 607e § 1 k.p.k., wobec osoby przekazanej na podstawie ENA nie można wykonać „kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności” orzeczonych za przestępstwa, które nie stanowiły podstawy przekazania skazanego. Treść tego przepisu jest jednoznaczna już na poziomie językowym. Nie ma wątpliwości, że norma wynikająca z tego przepisu sprowadza się do zakazu wykonania wobec osoby przekazanej kary polegającej na pozbawieniu jej wolności w związku ze skazaniem za przestępstwo, które nie stanowiło podstawy przekazania skazanego do Polski w trybie ENA. Dopełnieniem tej normy jest treść art. 607e § 2 k.p.k., zgodnie z którą sąd, który prawomocnie orzekł w sprawie, może zarządzić wykonanie kary tylko za te przestępstwa, które

stanowiły podstawę przekazania osoby ściganej w trybie ENA. Jak słusznie wskazuje się w literaturze, „konsekwencją takiego uregulowania jest niedopuszczalność wykonywania jakichkolwiek kar pozbawienia wolności lub środków polegających na pozbawieniu wolności wobec osoby przekazanej zanim nie zostanie wydane stosowne postanowienie na podstawie art. 607e § 2. Jest to zatem dodatkowy warunek, od którego uzależnione zostało wykonanie takiej kary lub środka, i to niezależnie od tego, czy wydane zostało już na podstawie art. 9 § 1 k.k.w. zarządzenie wykonania orzeczenia” (S. Steinborn, w: *Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego*, red. L. K. Paprzycki, Lex/el. 2015, teza 8 komentarza do art. 607e k.p.k.). Analiza tego przepisu również prowadzi do wniosku, że dotyczy on kar polegających na pozbawieniu wolności.

Pomimo niefortunności redakcji art. 607e § 3 k.p.k., który *verba legis* w przypadkach w nim wymienionych wyłącza stosowanie tylko art. 607e § 1 k.p.k. („przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli”), należy uznać, że § 3 art. 607e k.p.k. zawiera także wyjątki od art. 607e § 2 k.p.k. W istocie dopiero łączna analiza treści art. 607e §§ 1 i 2 k.p.k. przez pryzmat treści normatywnej art. 607e § 3 k.p.k. pozwala prawidłowo ustalić zakres ochrony wynikającej z zasady specjalności. Analiza ta prowadzi do wniosku, że zasada specjalności nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu postępowania karnego o czyn inny niż objęty ENA, jeżeli w toku tego postępowania nie będzie stosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy polegający na pozbawieniu wolności (art. 607e § 3 pkt 4 k.p.k.). Podobnie, zasada ta nie stoi na przeszkodzie wykonywaniu kar niepolegających na pozbawieniu wolności (art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k.). Inaczej rzecz ujmując, wykonywanie wobec skazanego kary niepolegającej na pozbawieniu wolności nie jest objęte restrykcjami wynikającymi z zasady specjalności. Natomiast kiedy zachodzi konieczność wykonania kary polegającej na pozbawieniu wolności za czyn niestanowiący podstawy przekazania w trybie ENA, jest to możliwe po uzyskaniu rezygnacji skazanego z ochrony wynikającej z zasady specjalności lub zgody organu sądowego państwa wykonania ENA. W art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. ustawodawca przewidział bowiem, że przepisu art. 607e § 1 k.p.k., nie stosuje się, jeżeli „organ sądowy państwa wykonania nakazu, który przekazał osobę ściganą, na wniosek sądu właściwego do wydania

nakazu, wyraził zgodę na ściganie lub wykonanie kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności za przestępstwa określone w pkt 1”. Nie ma więc wątpliwości, że zgoda organu sądowego państwa wykonania ENA na wykonanie kary orzeczonej w innej sprawie niż ta, która stanowiła podstawę przekazania osoby w trybie ENA, stanowi samodzielną podstawę zniesienia pierwotnie istniejącej ochrony wynikającej dla skazanego z zasady specjalności. Dla skuteczności zniesienia tej ochrony mocą decyzji organu sądowego państwa wykonania ENA, nie ma żadnego znaczenia wola korzystania z niej przejawiona przez skazanego. Zasada specjalności w procedurze europejskiego nakazu aresztowania, ale także w tradycyjnej procedurze ekstradycyjnej, nie służy wyłącznie ochronie osoby ściganej. Stanowi także emanację zasady suwerenności państwa wykonującego nakaz aresztowania (por. pkt 39-10 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 września 2020 r., C-195/20 PPU, XC, ECLI:EU:C:2020:749). Stąd pozostawienie w gestii organów sądowych tego państwa władzy wyrażenia zgody na „rozszerzone ściganie”, czyli także na wykonywanie innych kar pozbawienia wolności niż ta orzeczona za czyn stanowiący podstawę przekazania osoby ściganej.

Skoro zgodnie z art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. organ sądowy państwa wykonania nakazu może wyrazić zgodę na, *verba legis*, „wykonanie kar pozbawienia wolności albo innych środków polegających na pozbawieniu wolności”, to bezprzedmiotowe jest występowanie do tego organu o zgodę na wykonania kary, która nie polega na pozbawieniu wolności. Z treści art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k. należy wywodzić, że z zasady specjalności nie wynikają żadne przeszkody do wykonania wobec osoby przekazanej w trybie ENA kary niepolegającej na pozbawieniu wolności, orzeczonej wyrokiem, który nie stanowił podstawy przekazania tej osoby.

W rozpoznawanej sprawie wobec skazanego G. B. Sąd Rejonowy w Olkuszu orzekł karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Zatem do momentu uprawomocnienia się postanowienia o zarządzeniu wykonania tej kary, nie była to podlegająca wykonaniu kara polegająca na pozbawieniu wolności, skoro w myśl art. 178 § 5 k.k.w. postanowienia o zarządzeniu wykonania kary wydane na podstawie art. 75 § 2 i 3 k.k. stają się

wykonalne z chwila uprawomocnienia się. Wobec tego należy przyjąć, że z mocy art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k. do czasu wydania zaskarżonego kasacją postanowienia możliwe było wykonywanie wobec G. B. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (czyli w istocie - środka probacyjnego) bez uchylenia ochrony wynikającej z zasady specjalności. Jak słusznie podkreśla się w doktrynie, w oparciu o art. 607e § 3 pkt 3 k.p.k. możliwe jest wykonywanie orzeczenia, w którym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dopiero w momencie ziszczenia się przesłanek do zarządzenia wykonania kary konieczne będzie uzyskanie zgody osoby przekazanej (pkt 7) lub też organu sądowego państwa wykonania ENA (pkt 8) (tak: S. Steinborn, *op. cit.*, teza 15). Należy przyjąć, że dopiero wydanie prawomocnego postanowienia o zarządzeniu wykonania tej kary spowodowało, że w obrocie prawnym zaistniała kara polegająca na pozbawieniu wolności, której wykonanie należało – w braku zgody skazanego na zrzeczenie się ochrony wynikającej z zasady specjalności – uzależnić od uzyskania zgody organu sądowego państwa wykonania ENA. Tak też stało się w tej sprawie, czego Rzecznik Praw Obywatelskich nie kwestionuje. Jak już wskazano powyżej, w dniu 23 września 2016 r. organ sądowy państwa wykonania ENA wyraził zgodę na „rozszerzenie ścigania” m.in. w sprawie II K 963/10 Sądu Rejonowego w Olkuszu, co spowodowało podjęcie zawieszonego postępowania wykonawczego postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. Następnie karę 2 lat pozbawienia wolności orzeczoną ww. wyrokiem objęto węzłem kary łącznej wydając wyrok łączny w grudniu 2017 r.

Podsumowując, w razie orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli kara ta nie została objęta orzeczeniem, które stanowiło podstawę przekazania osoby do Polski na skutek wykonania europejskiego nakazu aresztowania i nie uzyskano w stosunku do tej kary zrzeczenia się przez skazanego ochrony wynikającej z zasady specjalności, w razie zarządzenia wykonania tej kary należy zawiesić postępowanie wykonawcze w celu uzyskania zgody organu sądowego państwa wykonania ENA na jej wykonanie w trybie przewidzianym w art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 607e § 4 k.p.k. Odmowa udzielenia zgody na wykonanie kary przez organ sądowy państwa wykonania ENA uniemożliwia

jej wykonanie i skutkuje koniecznością umorzenia postępowania wykonawczego.

Zajęcie odmiennego stanowiska, proponowanego w kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich, prowadziłoby do wniosków niespójnych z treścią i zakresem ochrony wynikającej z zasady specjalności. Oznaczałoby bowiem, że Sąd rozważając fakultatywne podstawy zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby, powinien „na wszelki wypadek” i niejako antycypując swe przyszłe orzeczenie, uruchomić procedurę przewidzianą w art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 607e § 4 k.p.k. Tymczasem z art. 607e § 4 k.p.k. wynika, że wniosek, o którym mowa w art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., powinien zawierać informacje wymienione w art. 607c § 1 k.p.k., czyli m.in. „sygnaturę, rodzaj i treść prawomocnego albo podlegającego wykonaniu orzeczenia sądu, w związku z którym nakaz został wydany” oraz „wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności”. Zatem we wniosku o zgodę organu sądowego państwa wykonania ENA należy wskazać podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności, na której wykonanie zgoda ma być wyrażona. Stąd też słusznie wskazuje się w literaturze, że „nie ma przeszkód, aby wniosek dotyczył zgody na wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej pierwotnie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo popełnione przed przekazaniem, której wykonanie zarządzono już po przekazaniu osoby ściganej do Polski” (tak: S. Steinborn, *op. cit.*, teza 30).

W 2014 r., kiedy doszło do wydania zaskarżonego kasacją postanowienia, nie obowiązywały jeszcze przepisy pozwalające na istotną modyfikację warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności w razie zarządzenia jej wykonania. Obecnie jednak, w razie ziszczenia się przesłanek do fakultatywnego zarządzenia wykonania tej kary, sąd może nie tylko skrócić orzeczoną karę, nie więcej jednak niż o połowę (art. 75 § 3a k.k.), ale również zamienić ją na karę ograniczenia wolności lub grzywnę (art. 75a k.k.). Dostarcza to dodatkowego argumentu na rzecz tezy, że oczywiście bezprzedmiotowe jawi się uruchamianie procedury z art. 607e § 3 pkt 8 w zw. z art. 607e § 4 k.p.k. przed uprawomocnieniem się postanowienia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności,

której wykonanie pierwotnie warunkowo zawieszono. Może się bowiem okazać, że prawomocne zakończenie procedury zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie skutkować orzeczeniem innej kary, niepolegającej na pozbawieniu wolności, której wykonanie nie jest objęte ograniczeniami wynikającymi z zasady specjalności.

Zaprezentowana wykładnia art. 607e k.p.k. czyni zadość celom i zakresowi zasady specjalności, jakie wynikają z art. 27 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 3 d) decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz. Urz. UE L 190 z 18.7.2002 r., s. 1 i n.). Zgodnie z art. 27 ust. 3 d) decyzji ramowej, osoba chroniona zasadą specjalności „może podlegać karze lub środkowi penitencjarnemu niepolegającemu na pozbawieniu wolności, co w szczególności dotyczy kary finansowej lub środka zastosowanego w jej miejsce, nawet jeśli kara lub środek daje podstawy do ograniczenia jej wolności osobistej”. Z tego wynika, że zasada specjalności w procedurze europejskiego nakazu aresztowania ma za zadanie chronić skazanych nie przed wykonaniem każdego rodzaju kary za przestępstwo nieobjęte ENA, a jedynie przed wykonaniem tych kar, które polegają na pozbawieniu wolności. Nie chodzi przy tym o kary nazwane „karami pozbawienia wolności”, ale kary, których istota polega na pozbawieniu osoby wolności. Taka wykładnia znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W wyroku C-388/08 PPU Trybunał Sprawiedliwości podkreślił, że „osoba może być ścigana lub skazana za „inne przestępstwo” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, dające podstawę do orzeczenia kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego związanego z pozbawieniem wolności, bez potrzeby wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zgody, o ile żaden środek ograniczenia wolności nie jest stosowany w toku postępowania karnego. Jeśli jednak na etapie wydawania wyroku w stosunku do wymienionej osoby zostanie orzeczona kara lub środek ograniczenia wolności, wykonanie tej kary wymaga uzyskania zgody” (pkt 73 wyroku z dnia 1 grudnia 2008 r., Leymannow i Pustovarov, ECLI:EU:C:2008:669; podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., II KK 341/20). Nie ma przy tym wątpliwości, że pojęcie „kary lub środka ograniczenia wolności” Trybunał Sprawiedliwości rozumie zgodnie z treścią

art. 27 ust. 3 d) decyzji ramowej, czyli jako pozbawienie wolności a nie środek skutkujący jakimkolwiek ograniczeniem wolności osoby. Stanowisko Trybunału Sprawiedliwości potwierdza, że w razie zaistnienia podstaw do fakultatywnego zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, dopiero zaistnienie w obrocie prawnym prawomocnej, wykonalnej decyzji o zarządzeniu wykonania kary „zawieszanej” uruchamia obowiązek uzyskania zgody organu sądowego państwa wykonania ENA, o której mowa w art. 27 ust. 3 g) w zw. z art. 27 ust. 4 decyzji ramowej, na wykonanie tej kary. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest bowiem karą polegającą na pozbawieniu wolności, dopóki nie zostanie zarządzone jej wykonanie.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[as
aŃ]